

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(Μπαλάντα στὸ πεζόν)

I
 ΤΟ ἀνοιχμένο λειβάδι πού ὁ ἥλιος βασιλεύοντας τοῦ ῥίχνει τίς στερές του ἀχτίνας, ἡ Μαργαρίτα, ἡ μικρὴ χωριότοπουλα περπατᾷ με βήματα μεγάλα. Ευπόλητη, με τὴν φουῖστα ἀνασηκωμένη, μ' ἕνα ἑλαφρὸ δεματάκι στὸ ἕνα χέρι της καὶ μὴ βέβαια στὸ ἄλλο, βοδίζει βιαστικὰ ἢ καυμένη πρὸς τὴν πολιτεία. Ἀγαπάσθηκες γιὰτὸ πατέρας της εἶνε πολὺ γερός παιδί καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δουλέψη γιὰ νὰ θρέψη ὄχι αὐτὴ, ἀλλὰ οὐτε καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ του. Στὸ πέραςμὰ της οἱ θάνατοι πινοῦν ἀπολὰ τ' ἀνοιχμένα κλαδιά τους

καὶ τὰ πουλιά, πού εἶνε τρυπωμένα παιδιὰ στὰς φωνῆς τους, προβάλλουν τὰ κεφαλάκια τους καὶ βγάζουν κραυγὴς θλιβερὰς καὶ παραπονοιαρικές. Ἡ Μαργαρίτα φεύγει καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ λουλούδια καὶ τὰ πουλιά, φίλοι τῆς παιδικῆς της ἡλικίας θέλουν νὰ τὴν ἀποχαιρετήσουν, νὰ τῆς στείλουν ἕναν στερόν χαιρετισμὸ γιὰτὶ ναεῖς δὲν ξέρει πότε καὶ πῶς θὰ ξαναγορίση.

II

Ἡ Μαργαρίτα, τὸ ὥρατο κορίτσι προχωρεῖ γρήγορα - γρήγορα πρὸς τὴν πολιτεία, γιὰτὶ πρέπει ἀκόμη νὰ περᾷ τὸ μικρὸ δάσος,

ὅπου πηγαίνει τόσο συχνὰ ἀλλοτε μαζί με τίς γελαστές συντροφισσίδες της καὶ μάστιγε φρούσδες ὤψεις. Ἀφ'ἧς ὁλοένα τὸ δρόμο, πίσω ἀπὸ τὰ Ευπόλητα πόδια της, ἀλλὰ ὁ ἥλιος κατεβόλνει πίσω ἀπ' τὰ βουναὶ πού πρὶν ἀόρατα νυχθόση ἀρχίζουν νὰ μουκουλάνωνται μ' ἕνα σποῦφο κομωμένο ἀπὸ σύννεφα.

Πολλές φορές τίς ἀτέλειωτες χειμωνιάτικες νύχτες ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀκούσει τους γέροντας νὰ διηγούνται ἱστορίας τοῦ ἄλλου κόσμου. Καὶ τώρα πού περνᾷ μοναχούλα ἀνάμεσα στὰ δένδρα πού μουγκρίζουν κάτω ἀπ' τὴν πνοὴ τοῦ βραδυνοῦ ἀνέμου, τὴν πιάνει ἀνατριχίλα με τὴν σκέψη ὅτι ἀσπρα φαντάσματα τραγουδοῦν, καθὼς λένε, μὲς' στὸ νυκτερινὸ σκοτάδι. Ἄντιο, Μαργαρίτα! Ἄντιο!... Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρη, πότε καὶ πῶς θὰ

Ἡ Μαργαρίτα καὶ ἡ Νεράιδα

III

Θάρος, θάρος!... Πέρασε τὸ μικρὸ δάσος, ὅπου ἡ φρούσδε μόλις τὴν ἀνεγνώρισαν, τῆς δέσταιλαν τὸ γλυκύτερο δεματά τους. Ἀλλὰ ὁ ἥλιος ἔχει φύγει παιδί, ἔχει καθῆ πίσω ἀπ' τὰ βουναὶ πού φαίνονται σὸν νὰ μεγάλωσαν ἑσπικὰ καὶ τώρα τὸ ὄχρὸ φεγγαροῦ τὴν κινεῖται παράξενα πάνω ἀπ' τὸν οὐρανὸ. Ἐκεῖ πέρα, ἕνας μεγάλος χείμαρρος μουγκρίζει κάτω ἀπὸ μὴ ξυλινὴ γεφύριτσα καὶ προχωρεῖ σὸν μὴ γιγάντια δεινουργαλὰ με ἀσημένια λέπια, ἀφ' ὄντας ἕνα σφύριγμα εἰρωνικό. Καὶ τὰ σύννεφα πού ὄρισμένες στιγμὲς κρύβουν τὸ ἄστρο τῆς νυκτὸς εἰς ἰ κορμὶ τῶν δένδρων πού ἡ αὔρα τὰ νανορίζει τραγουδιὰ, παιγνιδίζουν πάνω στὸ ἔδαφος με τὴν σιὰ καὶ τὸ ὄχρὸ φῶς. Τὸ νυκτερινὸ ἐκνετο τοσιετο πάγει μὴ ὄχι γῶρας φαντασμαγορικῆς.

Καθμενοῦλα Μαργαρίτα, μὴν μπορεῖ νὰ πῆ πότε καὶ πῶς θὰ ξαναγορίσης.

IV

Ἡ καρδιά της νέας χτυπάει ἀκόμη δυνατώτερα μέσα στὸ μικρὸ κορμάκι της. Ἐπειὰ κάποια στιγμή στοματικὸ ἀπόστημα. Καθὼς περνοῦσε τὴν ἔξλινη γέφυρα κάτω ἀπ' τὴν ὄπια τρέχει καὶ φεύγει ὁ χείμαρρος μ' ἕνα σφύριγμα σαρκαστικό, ἔξαφνα παρουσιάσθηκε μὴ γυναίκα. Ἡ Μαργαρίτα μόλις τὸλμησε νὰ τὴν κινεῖται, ἀλλὰ καθιστάσθηκε, γιὰτὶ ἡ μορφή της ἦταν ἡ μορφή μιᾶς νέας καὶ ὡραίας γυναίκας πού ἦταν ντυμένη ὅπως ἡ κυρία ἡ ἑσφορομένη στις παλαιὰς εἰκόνας. Ἡ ἀνωσητὴ κινεῖται τὴν Μαργαρίτα μ' ἕνα βλέμμα ἐπιμονο, μὴ καὶ γλυκὸ, σὸν χέρι καὶ ὅταν μιλεῖ ἡ ἀρομική φωνὴ της ψιθυρίζει λέξεις πού μοιάζουν με χρυσὰ ὑποσχέσεις.

— Παιδί, τῆς λέει, παιδί, πού τὰ μάτια σου εἶνε τόσο ὡραία ὅσο καὶ τὰ δικά μου. Θὰ σὲ δηγῆσαι ἐγὼ μέσα ἀπὸ ἕναν θάνατον ὅπου τὰ ὡραιότερα λουλούδια θὰ εἶν' ἕνα ἀρωματισμένο χαλί γιὰ τὰ γυμνά σου πόδια, ὅπου μουσικοὶ ἀδάτοι θὰ σημεῖωνουν με τίς ἀρμονίας τους τὸν ἦχο τῶν βημάτων σου, θὰ σὲ δηγῆσαι μέσα σ' ἕνα καλάμι ὅπου ἡ ζῶη εἶνε μὴ ἀτέλειωτη γιορτή. Θαυμάσιε θαμνωμένη τὰ μεγαλοπρεπῆ φτερά πού στολίζουν τὸ μέτωπό μου καὶ τὰ μορφοειδήματα πού τ' ἀσπασκοβόληται τους δίνουν περισσότερη λάμψη σὴν ἀσπράδα τοῦ λαμποῦ μου καὶ τὴν χρυσή μου ζῶη καὶ τ' ἀσημένια κενεήματα τοῦ φορεμάτος μου; Ἐλάη καὶ ἐστὶ τέτοια μ' ἀκόμη ὡραιότερα, Μαργαρίτα, καὶ θάσαι ἡ ὡραιότερη μ' ἡ πὸ ἀγαπημένη ἀπ' ὅλες τίς κόρες τῶν ἀνθρώπων. Πέρα αὐτὸ τὸ περιβρασιὸ πού τὰ διαμάντια του ἰριδίζουν στις ἀχτίτες τοῦ φεγγαροῦ καὶ ἀπολούθησε τὴν φίλη σου τὴν Νεράιδα τῆς Ἡδονῆς. Ἀργότερα θὰ ξαναγορίσης στὸ ταπεινὸ χωριὸ σου πλούσια καὶ ζηλευτή.

V

Πῶς νὰ μὴ γοητευθῆ ἡ Μαργαρίτα ἀπ' τίς εὐτυχίες πού περιγράφει ἡ χρυσὴ φωνὴ τῆς ἀγγάσους, τῆς ὁποίας τὸ βαθὺ βλέμμα εἶνε ἀπαλώτερο αὐτὸ τοῦ χαδῆ; Τὶ παραδείσιους ἔβλεπε νὰ λάμπουν πέρα μακριὰ, ἀνὸ ἐκνεὶν ζῶσαι τόρω μὴ ἔλεσεν ἡ καὶ βασανισμένη ζῶη!

Ἀλλὰ νὰ ἔξαφνα ἀρσπερὰ της ὀρθώθηκε μὴ ἄλλη γυναίκα πού τὴν κινεῖται με μάτια γεμάτα ἀγαθότητα καὶ ἔλψη. Ἡ δευτέρη αὐτῆς γυναίκα δὲν φορεῖ ῥουχα πολυτελῆ καὶ στολικά θαμνωτικά σὸν τὴν πρῶτη. Τὸ φορεμά της εἶνε χαριτωμένο, ἀλλὰ ἄπλο, σχεδὸν φτωχικό μὴ στὰ χέρια της κρατᾷ ἕνα ἀδράχτι, σμύβολο τῆς σερνῆς καὶ τιμίας ἐργασίας.

— Μαργαρίτα, τῆς λέει με φωνὴ τρυφερὴ ἀλλὰ συγχρόνως σταθερὴ, θυμήσου τὸν πατέρα σου πού φέρνει στὸ μέτωπό του τὰ χνίλια τῆς ἡλικίας του, θυμήσου τὴ μητέρα σου πού ὀτὶ ἡ ἴδια της δαίσιος τὰ μάτια της. Δὲν τοὺς εἶδες ποτὲ νὰ φοροῦνε ὀλοκένετα φορεμάτα καὶ πολύτιμα πετράδια. Καὶ οἱ δύο τους ἔζησαν σὸν χωριὸ μέρες δύσκολες, ἀρωπομένης σὴν τραχιὰ ὀλοειὰ τους. Ἀλλὰ ἔσαν ὀλοδειγματα τιμῆτος καὶ εἰλικρινείας, ἐργατικότητος καὶ ἀγάπης. Ὅλοι ὅσοι τους γνώρισαν τους ἐκνευσοῦσαν καὶ τοὺς ἀγαποῦσαν. Τὸ παρόδη μὴ τους ῥέπει νὰ μιμηθῆς καὶ

σὺ. Ἄν ἔρθης μαζί μου θὰ παρᾷσσομε βέβαια μονοπάτια γεμάτα ἀγκάθια πού θὰ ἐσχιζοῦν τὰ Ευπόλητα πόδια σου. Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σοῦ δίωω δόνομο καὶ θάρρος καὶ θὰ σὲ βοηθῶ, Μαργαρίτα, γιὰτὶ ἐγὼ εἶμοι ἡ Νεράιδα τοῦ Καθῆκοντες. Ἄν ἀκολουθήσης τὴν Νεράιδα τῆς Ἡδονῆς, κάθε φορὰ πού θ' ἀπολαμβάνης μὴ ἀπὸ τίς εὐτυχίες πού σοῦ ὑπόσχεται ἐκνεὶν, ἡ μέρες τοῦ πατέρα σου πού εἶνε καὶ ἔλας μετρημένες θὰ λιγαστέουν κατὸ τὸ ἦμοιο καὶ ἡ μητέρα σου θὰ κλαίη μέσ' στὸν τάφο της. Καὶ οὐ ἡ ἴδια θὰ κινεῖται σοῦ τ' ὄνομά σου θὰ εἶνε κινετρημένο ὅταν θὰ ξαναγορίσης σὸν χωριὸ πού κατὰφορνεμένη.

VI

Λίγον καιρὸ ἀργότερα ἐλάω ἀπ' τὸ ἀνοιχμένο λειβάδι εἶδαν νὰ περναῖ καθιωμένη μέσα σ' ἕνα ὑπέροχο ἄρωμα κάποια νέη ὑπέροχη λαμπρὰ στολιωμένη.

Καὶ οὐτὲ ἡ φρούσδε τοῦ μικροῦ δάσους, οὐτε ἡ κόκκινη ἀνεμῶνες δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν Μαργαρίτα, τὴν παλαιὰ τους φίλην πού εἶχε ἀλλοίωμο! — ἀκολουθήεις τὴν ὀπολη Νεράιδα τῆς Ἡδονῆς.

Ἡ Μαργαρίτα προχωροῦσε βιαστικὰ πρὸς τὸ χωριὸ, τὸ μικρὸ, ταπεινὸ χωριότῶμά της. Μὴ ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ χαρηνὸ φτωχικό σπίτι πού τὴν εἶλε στεγασμένη σὴν παιδικὴ της ἡλικία, τὸ βῆμα κατάκλειστο καὶ βοῦδῶ. Καὶ τὰ κορίτσια πού ἔβρεξαν γελαστά — ἡ παλιές της φίλενδες — δὲν τὴν ἀνεγνώρισαν καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ τοὺς πῆ τὸ ὄνομά της γιὰ νὰ τὴ θυμηθοῦν.

— Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου; ρᾷησε τέλος ἡ Μαργαρίτα με φωνὴ ἐπιτακτική.

— Ἄλλοίωμο, Μαργαρίτα, κινεῖται στὸ νεκροταφεῖο τὸν ἕνω

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟΝ ΤΥΠΟ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΗΘΟΠΙΟΣ

Ο Τζών Έλλης δήμιος τής πόλεως του Λονδίνου κερητήθηκε πρό εξ μηνών από την θάλα του και έγινε... ήθοπιός. Ειργάσθη ως δήμιος διακόνη διάκληρα χρόνια και έμερας—στην Άγγλία άσπαρχονίζονται οι εις θάνατον καταδικάζομενοι— με τα ίδια του τα χέρια 203 ανθρώπους. Ο τελευταίος που κέρμασε ήτο μια νεοτάτη και άφοιτάτη γυναίκα ή οποία είχε σκοτώσει τον άντρα της, τον πατέρα και την μητέρα του για να τους κλέψη. Κατά το διάστημα που ήτο στην ύπηρεσία, έλαβε έκτος από το μισθό του και 2030 στεργλίνες λίρες, δηλαδή ύπερολοισθή δέκα λίρες κάθε άνθρωπος τον όποιο άνηγγίχονο. Ο μισθός όμως του δημίου, όπως έδήλωσε στις Άγγλικές έφημερίδες ο Τζών Έλλης, εινε ο μόνος μισθός που δάν ατέθηκε από την έποχή του εύρωπαικού πολέμου. Παρητήθη από δήμιος γιατί άηδίασε πικρά να έξασκη το άποτρομαστικό αυτό επάγγελμα, αλλά και γιατί δέν έβγαζε μαθόλου τα έξοδα που του χρειάζονται για να ζήση. Στην άρχή άποφάσισε να γίνη σοφός, αλλά πολύ φυσικά κανείς δέν πηγαινε να παραδώση το κεφάλι του στο δήμιο. Μπορεί έξασφα να έχουνοσε ότι είχε παρατηρή από δήμιος και άντι να κόψη τα μαλλιά του πελάτου να ή το έσοβη το κεφάλι.

Άπεφάσισε λοιπόν να γίνη ήθοπιός και να ποριστήη το δήμιο στην σπηνη, όσάκις το άπαιτούσε το παιζόμενο έργο. Τα άγγλικά φύλλα γράφουν ότι παίζε θαυμάσια και τόσο ώριμα τα βγάζει πέρα στο όλο του όστω νομίζε κανείς πως βλεπέ πραγματικές θανατικές έκτελέσεις. Άλλαχέ με άλλους λόγους μμειναι τον ίδιο τον δαυτό του όταν έκτελοσε χρέη πραγματικού ζημίου.

Σ' ένα θεατρικό κριτικό μιάς μεγάλης άγγλικής έφημερίδος που του ζήτησε εις άνευκώσις του ο Τζών Έλλης ειπε τα έξης : «Δέν έξωρα γιατί άλλα δταν παριστάμε το δήμιο στη σπηνη αισθάνομαι κάποια ταραχή που δέν την αισθανόμμενα όταν έμεραςα πραγματικά τους καταδίκους ! Και μια άλλη άκόμη λεπτομέρεια, ξερηολούθησε ο Τζών Έλλης : Στο θέατρο ή φυσικός έκτελέσις άπαιτούν πολύ περισσότερο χρόνο παρ' ότι άπαιτούν ή άλληνέες. Για κάθε θανατική έκτέλεσι μου χρεάζοντο 9 δευτερόλεπτα, ενώ στο θέατρο κάθε έκτέλεσι άπαιτεί τουλάχιστον 10 λεπτά.»

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟ ... - ΠΑΘΗΤΙΚΟ ...

Τό ά γ α κ ω μου ειπεν ή δασκάλισσα
Ρήμα κ' αυτό πως εινε ενεργητικό,
Ήμουν μικρός και δέν το πολυσάμισα
Μά τώρα που άγάθησα, άχ τί παπώ
Παθητικό τό εύρηκα. Παθητικό !...

ΤΣΙΜΠΟΥΞΑΝ !...

Τσιμπουσαν κάποιοι μια νυχτιά οι φύλλοι στο κρεβάτι,
Κι' ο δυστυχής δέν μπόρεσε, σιγάκι να ελπίσει μάτι.
Τί έκανε ; Σηκώθηκε κι' έδωκε το κανδύλι,
Νά μήν τον βλέπουν τάχατε στα σκοτεινά οι φύλλοι !...

© Κρύος

που δέν έχει τελειωμό.

— Τόσο το χειρότερο, φάναξε έμεινή, γιατί τούφερνα μια σαμπούλα γεμάτη χροσάφι και μια άλλη γεμάτη από διαμάντια που μου χάρισε ή φίλη μου ή Νεράιδα της Ήδονης...

Και λέγοντας αυτά πήρε δυο μικρές σαμπούλες από κάποιο βελούδο, σολομμένες με μαργαριτάρια και τις άνοιξε για να δείξη τα πλούτη της στις θαμβωμένες χωριατοπούλες, τις παλές συντρόφισες.

Άλλά τότε έγινε κάτι άφάνταστο. Η δυο σαμπούλες δέν είχαν μέσα τίποτ' άλλο παρ'ό μόνο φύλλα ξερά και χαλίμα.

Όταν τό είδε αυτό ή Μαργαρίτα τραλλή από ντροπή, από λύσσα κι' από λύπη, έφυγε, ενώ πίσω της άκουσε τα σκληρά σαρμασιακά γέλια με τό όποια την ξεπροβόδιζαν ή χωριατοπούλες.

Έφυγε τρέχοντας προς τό μικρό ποταμάκι που κάτω άπ' τό ξύλινο γαφυράκι κυλούσε διαρκώς μ' ένα σφύριγμα σαρμασιακό, σάν δεινδογαλιά με άσημενια λείμα.

Την φορά αυτή ή Μαργαρίτα δέν έαναγόρισε παιδ στο χωριό της... δέν φάνηκε ποτέ, πουθενά.

Georges Haurigot

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

Στό δρόμο με τό σακάκι ανάποδα και με ένα παπούτσι !
Όπου χωρίς να τό καταλάβη γελούσε μαζί με τους άλλους... εις βάρος του !
Ή συνάντησής του με τό γυίο του.
«Χαίρω πολύ κύριε, δία την γνωριμιάν !»
Ή γυναίκα μευ δέν ήταν στο σπίτι... Έλειπε στην έκκλησία !- κλπ. κλπ.

Έγραψαμε και άλλοτε πολλές φορές για την άφηρημάδα και γενικώς για τις διάφορες ψυχικές άδυναμίες, ή «ανσορροπίες» διακεκριμένων άνδρων και άνθρώπων των γραμμάτων.

Ένας από τους... πιο διασημούς άφηρημένους ήταν και ο περίφημος Γάλλος μυθοπιδς Λαφονταίν. Ή άφηρημάδα του Λαφονταίν, σχετικά ανέπτυχτα του όποιο δημοσεύεσασα και άλλοτε, πολλές φορές έγινε άφορη, όσα έκείνο που δέν τον έγνώριζαν τό τον νομίζου για βλάκα και ήλιοιο.

Έτσι συχνότατα τον είδαν στους δρόμους να φορη τό σακάκι του ανάποδα και τό παπούτσι του... παρ'αίτια ! Κάποτε μάλιστα βήγες φορώντας μονάχα ένα παπούτσι ! Όπως ήταν πολύ φυσικό, ο κόσμος ξεκαρδιόστηκε στα γέλια όταν τον είδε, με ο Λαφονταίν, ο όποιος δέν κατάλαβε την άφορη για την όποια γελούσασα, δέν άρρησε να λάβη και ο ίδιος μέρος σ' αυτή τη γενική καιρότητα και να ξεκαρδιότη στα γέλια !...

Δέν ειπε γνωστόν άν ή άφηρημάδα του μεγάλου μυθοποιή έσάτη άφορη ή χρήση να την γιναι του. Το βέβαιο εινε ότι έχώρισαν και ο μικρός του γυός έπαιδιάσθη στη μητέρα του, ή όποια ανέλαβε και την άνατροφή της άφορη για την όποια γελούσασα και ή άφορη της μητέρας του, έλαβε πρώτης τάξεως μόρφωση και έπλουτίσθη μ' όλα τα στοιχεία της καλής άγωγής των νέων της έποχής του. Ή μητέρα του όμως κατώρθωσε συγγρόνας να τό έμπνεύση τέτοιο μίσος άναιτων του πατέρα του και τόση άποστροφή, όσα, άν και άκουσε τόσα και τόσα καλά γι' αυτόν, δέν έζήτησε ούτε μία φορά να τονίδη άπλάς. Κάποτε όμως μαρκείο φίλοι του συγγραφέας προσπάθησαν να φέρουν σ' έπαρη τον Λαφονταίν με τό γυίο του, ο όποιος, παθώς ήλιπται, θά μεσολαβούσε κατόπιν να συμφιλίωση του δύο χωρισμένους γυιους του. Όρισαν λοιπόν τό μέρος όπου θά γίνονταν ή συνάντησις, άλλ' ο Λαφονταίν όταν πήγε εκεί, λημονήσασ το σκοπό της μεταβάσεως του. Σέ λίγο έφτασε και ο γυιός του, συνοδευόμενος από τρεις τέσσσερες κοινούς και τών δύο, φίλους. Οι φίλοι αυτοί είχαν συνεννοηθή να μην αποκόλψουν στον Λαφονταίν ότι ο νέος που είχαν μαζί τους ήταν ο γυιός του, για να ιδούν άν θά τον έγνώριζε. Ο Λαφονταίν, ο όποιος όσας είπαμε, ειχε ξεχάσει τό σκοπό της μεταβάσεως του στο μέρος εκείνο, όταν είδε τους φίλους του μ' έναν άγνωστο νέο μπροσ, άρχισε να τους ρωτά διάφορα πράγματα, άρχετα προς τη φλέγουσα υπόθεσι. Άνοιξαν κατόπι φιλολογική συζήτηση, στην όποια έλαβε μέρος και ο υιός Λαφονταίν. Οι καλοι τρώοι του νέου, ή συμπαθητική φρολογισμιά του, ή εύρύτης των γνώσεών του, ή ευφρόδειά του, τράβηξαν πολύ την προσοχή του Λαφονταίν, ο όποιος στο τέλος ήταν καταγοητευμένος μαζί του. Και σε μιά στιγμή παρετήρησε στους φίλους του ότι δέν τον έούστησαν τον «κύριο», με τον όποιο ειχε την τιμή να συζητή.

Τότε έμεινο του είπαν ότι αυτός εινε ο γυιός του. Ο Λαφονταίν όμως άντι να άγαλιόσασ το παιδι του και να τό φιλήση, όσας θά έκανε κόςτα κότερας σε μιά τέτοια περιστάση, μουρούρισε τό συνθησιμένο τυπικό φρασίδιο, που άπευθόνουμε σε παρόμοιες περιστάσεις :

— Α ! χαίρω πολύ, κύριε ! ειπε χαμογελώντας και προτείνοτας τό χέρι του στο γυίο του.

Τό πράγμα φάνησε όστωιό και δλοι, μήτε του Λαφονταίν έξαιρουμένου, ξεάσπασαν σ' άκράτητα γέλια.

Λίγες ήμέρες μετά τό έπικασδίο αυτό ο περίφημος μυθοποιός άποφάσισε, κατόπιν συμβουλών διαφόρων φίλων του, να συμφιλίωθη με τη γυναίκα του, ή όποια έμμενε τότε σε κάποιο προάστειο του Παρισιού.

Άνέβηκε λοιπόν σ' ένα ταχυδρομικό άμάκι και ξεκίνησε. Κατά τό ταειδί όμως έέχασε που γριαινε και τό ξεναυθηθηκε μόνο όταν έφτασε στο προάστειο όπου έμμενε ή γυναίκα του. Όταν έφτασε στο σπίτι της τέλος, ρώτησε την ύπηρετρια, που βήγες στην πόρτα, άν ήταν μέσα ή κυρία. Ή ύπηρετρια του ειπε ότι ή κυρία ειχε πάει στην έκκλησία και ότι θά γύριζε μετά δύο ώρες. Έπειδή όμως δέν έγνώριζε τό Λαφονταίν, δέν τού ειπε να περάσει μέσα και να την περιμένει. Ο Λαφονταίν πάλι, βρζιζοντας πως αυτός οι δύο ώρες, που ή γυναίκα του θά έλειπε στην έκκλησία, τού ήταν άρκετά για να έπισκεφθή κάποιο φίλο του, που έμμενε στο ίδιο προάστειο, πήγε στο φίλου του.

Έκεί έμμενε φιλοξενούμενος δύο δόκληρα ήμερόνυχτα, χωρίς να ξεναυθηθή τό σκοπό της άφιξέσας του στο χωριό. Μετά τις δυο μέρες ξεαναγόρισε στο Παρίσι. Οι φίλοι του έδρεφαν να μάθουν άν συνεφιλωθή έπί τέλους με τη γυναίκα του. Όταν τον έρώτησαν τί άπόκασε, ο Λαφονταίν σά να ξεπνούσε από λήθαργο, τούς ειπε :

— Α ! ναί !... ή γυναίκα μου ;... ήταν στην έκκλησία. Δέν ήταν στο σπίτι της...

Πολλές φορές ο Λαφονταίν άντι να φέρνη την ήλιπα στο στόμα και τη φωνιά στην ήλιπα, έκανε τό άνάποδο. Και μολοντί τα χείλη του ειχαν πληγώσασ, δέν έννοούσε ούτε άν αυτή την τόση έμνίνδση άφηρημάδα ν' άπολλάγη.